

vi ikke beholde Fodfæste; thi at svømme i Rusten, hvor man ikke har noget Fodfæste, dermed er man ikke godt tjent. Jeg troer, man gjør bedre og er sikkrere, naar man ihukommer Digterens Ord:

Vi ere ikke skabte til Høihed og Blæst,  
Ved Sorden at blive, det tjener os bedst.

Derfor vi ville stige høiere, end vi kunne naae, ere vi i mange Retninger ilde farnø. Jeg troer, at man skal nogenlunde see at blive, hvor man er, og vogte sig for at stige høiere, end man kan magte. — Der blev ogsaa forleden Dag om det, som jeg sagde ved første Behandling, httret af den 4de Landssthingsmand for 8de Kreds (Brinck-Seibelin), at det skulde være ret og billigt, da vi nu havde to Forsamlinger, at man gav Rigt efter paa begge Sider og saae at faae en Mellemting ud af det. Dette kan i visse Maader være rigtigt, men det kan ogsaa i visse Maader være meget urigtigt; naar den ene Part har aabenbart Ret, og den anden Part staaer paa det Retliges Side, er det ganske vist ikke rigtigt. Jeg vil for Exempel sige: om Thydferne nu gav os et lille Stykke tilbage af Slesvig og sagde: vi give eder dette Stykke, saa dele vi lige, efterat de havde røvet det Hele fra os; saa kunde jeg ikke gaae ind paa, at derved var steet os den allermindste Ret. Saaledes seer jeg heller ikke, at det, naar det er urigtigt, at Rigsraadets Myndighed forholdes Rigsdagen, gives Rigsdagen den mindste Ret ved denne Mellemting, og bengang Rigsdagen lod en saa stor Deel af sin Myndighed overgaae til Rigsraadet, var det under Forbehold af, at saasnart dette ikke længere var i anerkjendt Kraft og Virksomhed, skulde den falde tilbage igjen til Rigsdagen, saa jeg kan slet ikke skjønne, at der er nogen Billighed eller Retfærdighed i, at man nu fratager Folket den Ret, som man dog ikke kan sige, at det egentlig i nogen væsentlig Grad, som er værd at nævne, har misbrugt; man vil jo ikke gjerne vedstaae, at den slet ikke er bleven misbrugt; og eftersom jo Alt i Verden kan misbruges, var det jo vel muligt, at den og kunde være bleven en lille Smule misbrugt; men Misbruget er dog ikke af den Betydning, at det kan forhindre, at man gjør stor Ret ved at fratage

Folket den almindelige Valgret. — Og nu skal jeg til Slutning tilføie, at man gjør Rønge og Folk en meget ringe Tjeneste ved nu at gjøre det. Den Stilling, som jo er saa uønskelig, at der er et rigtigt Tillidsforhold mellem Rønge og Folk, vil faae en saadan Svækkelse, naar dette Forslag bliver vedtaget, at man meget maatte ønske, at det ikke skete; thi at Rønge og Folk maatte leve i det rigtig gode Forhold, som er det, der har været det Gøstelige hos det danske Folk, det er dog Noget, som vi meget maatte ønske maatte blive ved. Jeg kan saaledes ikke Andet end slutte med, at det vil komme til at staae som en mørk Plet i Danmarks Historie den Dag, man søgte at indskrænke det menige Folks Valgret.

**Grundtvig:** Ja, jeg kunde jo ikke ret med nogen Grund vente mig bedre Held, naar jeg vovede mig ind paa, hvad der maa kaldes fremmede Enemærker. — til at tale om det formelt Rigtige eller Urigtige; men da Hans Excellence Udenrigsministeren dog ikke benægtede, at der kunde være Noget i min Indvending, og tilstod, at, hvor silde den end kom, kunde det dog ikke kaldes for silde, naar den kom for Afstemningen, saa vil jeg haabe, at det ærede Ministerium ikke desmindre for Sagens endelige Afgjørelse vil tage det under sin egne Overveielse, om der ikke skulde være Mere i min formelle Indvending, end der kan synes, da ingen af alle de Lovlærde har agtet det værd at sige et Ord. Det vil jeg haabe, og da der nu ikke er Andet for mig at gjøre, maa jeg see til Slutningen at lægge al den Vægt, jeg kan, paa de reelle Indvendinger, som jeg har gjort fra Begyndelsen af, og som jeg aldrig kan opgive, — aldrig opgive, selv om jeg her maatte blive, hvad jeg oftere har været paa et andet Sted, den Eneeste, der vilde og turde sige et tydeligt og bestemt Nei. For nu at ende lige saa mildt og roligt, som jeg tør sige, jeg har begyndt og stræbt at blive ved, saa skal det være mit Første ved denne Slutning at takke det høie Ministerium og hele Thinget, fordi jeg har faaet, hvad jeg bad om fra Begyndelsen, Ordet i sin Frihed og Drenlyd. Jeg har faaet det saa rigeligt, at oftere, som i dette Dieblif, overlodes det til mig og mine føllelige Venner